Ἐν Πολυγύρου τῇ 25η Φεβρ. 1910

Ἀγαπητέ μοι ἀνηψιέ Δούκα πρῶτον ἐρωτῶ διά τήν ὑγίαν σου κι ἔπειτα ζητῶ συγνώμην διότι τόσος καιρός πέρασε κι δέν σέ ἔγραψα μή νομίζης ὅτι σέ ἐλησμόνισα πάντοτε σέ ἐνθυμοῦμε κι μάλιστα τώρα ὅπου εἶνε ἀπόκριές διά τα καρναβάλια, δέν σέ λέγω μέ συνοδείαν ὁ θεῖος σου Γιωργάκης ἀλλά δέν ἔχει χάριν πηγαίνομεν εἰς ταῖς ἐσπερίδας μαζί τώρα τό ἔχει εἰς τό χοβαρδαλήκι θέλη διασκεδάσης, ἀνεβένη καθε βράδυ ἐπάνω κι ἡ ὁμιλία του εἶνε ὅλο για νύφες κι ὅλο λέγει τώρα θά διασκεδάσῃ λέγη κι τό Πάσχα θά πάρομε τήν νύφη μέ φένετε ὅτι θά πηγαίνομε συμπεθέρες κι γιαγιά τώρα κι θά ἔλθης κι σύ; Εὐθυμία τοῦ Καρασαλάκη πέθανε, ὁ Μιχάλης Λαμπωσούνης πέθανε κι αὐτός σχολεῖο κι ἕνα μικρό τι ὀλίγο χαρτζιλίκι διά τήν ἀποκριεί [illegible] δέν σέ ἔστειλα

διότι εἶχε κ; ἡ Μητέρασου κ;
θά σοῦ ἔστελνε ἐκείνη δέν εἶνε κ;
κανένα πρᾶγμα ἔκτακτο δέν
ἦτο κ; μεγάλη δουλειά ἀλλά ἀμέ
λεια, ὁ φίλος ὁ Ἀλέκος μέ τόν σουρ
λά πλῆθος ἀνοησίες κάμνουν
ὅπου δέν γράφοντε τό κυριότερον
εἶνε πῶς σώνει τό κουκί κι ἡ νύμφη
τοῦ Ἀλέκου ὅπου εὕρη τέσσερα κ;
πέντε πολίργια κα τά σκράν τῖν
κέρασα ἐγώ κ; δέν ἤξερε τί
ἔλεγε μᾶς διηγόνταν τόν καιρό
ὅπου ἔκαμαν ὥρα βουνιασμένη ὥς
πέρασαν δέν γράφοντε ἄντιχον
κ; ἔλθη ὁ δασκαλάκος ἢ ὁ Χρίστος
πόστιεινος αὐτοῦ ρώτησον νά μά
θης διότι ἤσαν κ; αὐτοί ὅταν μᾶς τά
ἔλεγε ἔχεις ἀσπασμούς ἀπό τά πα
ιδιάμου τά τρία κ; ἀπό τήν Ἐλευ
θερίαν κ; Χρυσαφοῦδαν

σέ ἀσπαίτομε

ἡ θειάσου Εὐθυμία